

Har I Kristine?

Har I Camilla?

Var vi meget alvorblige der?

Ja.

Så gør vi det igen.

Eller skal vi bare sige, at det var det?

Nej, helt ærligt. Det var det.

Okay, det var det. Ja, jeg har det godt.

Okay, jeg vil gerne lige have en meget hurtig rettelse overstående.

Ej, det bliver du nødt til.

Ja.

Kristine Bugby.

Jeg kan ikke redegøre for, hvorfor jeg lavede den fejl.

Fordi selvfølgelig ved jeg godt, at hovedstaden i Bulgarien hedder Sofia.

Og ikke Varna.

Nej.

Og jeg kan ikke redegøre for, hvorfor jeg ikke fangede den, da jeg lyttede det igennem.

Ja, vi faktisk to om og har begået denne her forbodelse på en måde.

Sorry.

Hovedstaden hedder Sofia.

Og ikke Varna.

Nej, sådan er det.

Sådan er det.

Det var det, du mente. Det var bare ikke det, du fik sagt.

Ja.

Lad os sige det.

Kristine, i dag og dagen.

I dag og dagen må jeg godt lige fortælle dig noget andet først.

Ja.

Det er fordi, til jer, som lyttede med til allersist i sidste uge, der fortalte vi jo, at vi ville have en nyhed med i det her afsnit.

Og det har vi også.

Jeg skal bare lige fortælle dig om noget først.

I går, da jeg kom, der var du høj, ikke nu?

Nej.

Jeg plejer jo faktisk at komme før dig ikke.

Ja.

Jeg kom mega sent i går, så jeg tænkte, du ville opdage, at jeg kom mega sent, men så kom du lige efter.

Okay.

Så du kom også sent.

Ja.

Men det var fordi, jeg bare havde en sindssyg oplevelse.

Har du gået igennem på noget?

Jeg har gået igennem på en sindssyg oplevelse.

Okay.

Bring it.

Jeg cykler jo til vukkestue med Telma om morgenen før jeg kommer herind.

Ja.

Avleverer hende i ladcyklen.

Det gjorde jeg også i går.

Og så cykler jeg ligesom igennem en byggeplads på vej til vukkestuen.

Hvem vil sidne af en eller?

Nej, det er ligesom på en vej igennem, og de vil have lavet noget skole, og noget garagianlæg og et eller andet.

Okay.

Men man må godt køre dig.

Ja, ja.

Man må godt køre dig.

Der er faktisk ikke så mange, der cykler den vej, men det gør jeg så, fordi det er nemmere.

Og da jeg cykler over nogle jernplader.

Det var god.

Jeg cykler over nogle jernplader.

Så hørte jeg noget, som om jeg tabte noget ud af lommen,

og jeg ventede mig om, og jeg kunne ikke se noget.

Så jeg tænkte om, det gjorde jeg så ikke.

Men altså det var sådan meget tydeligt.

Men det er det banker afsted.

Der kommer ikke nogen finger op af den, der rest, eller hvad?

Nej, men altså, nu skal du høre.

Det var en tydelig lyd, som om jeg tabte noget.

Men altså da jeg så ventede mig om, og jeg kunne se noget, tænkte om, det gjorde jeg så ikke.

Så jeg cyklede videre, og ankom til vukkestuen,

afleverede til mig, gik ud til cyklen igen,

og var sådan, nu skal jeg høre noget på at caste hånden ned i lommen.

Oh, nej.

Min telefon var væk.

Din telefon var væk.

Okay, jeg tænkte bare iPod, AirPod, whatever de hedder.

Nej.

Min telefon var væk.

Jeg var sådan, fuck, hvordan kan jeg have tabt en telefon ud af lommen?

Den er rimelig stor.

Det er en iPhone-pro.

Jeg er en idiot.

Fuck, fuck, fuck.
Jeg tror, jeg stod og bandede ude foran vukkestuen,
og var sådan shit.
Jeg ved præcis, hvor jeg har tabt den,
fordi jeg hørte den lyd.
Jeg har bare ikke kikket godt nok.
Så jeg kørte som død, og helvede,
tilbage til denne her byggeplads, ikke?
Og hopped af cyklen,
og den lastbil, der havde holdt og haft motoren tændt
ved siden af de her jernplader før,
den var nu flyttet.
Så jeg var sådan, okay, hvis den stadig er der,
så er den blevet kørt over.
Og jeg tænkte, fuck, jeg skal forklare dig,
at jeg har mistet alle mine billeder,
og du vil være sådan, du er fuldstændig vanvittig,
for du ved jo godt,
at du skal tage en backup.
Og jeg tror også, det meste er i i-cloud,
men jeg har også fået den, der er besked om,
at i-cloud er fuld.
Altså, får alle, ikke det?
Og så man sådan, hom, altså min mom,
det er et andet tidspunkt.
Og selvfølgelig, der har fået et barn,
har i hvert fald fået den på mindre.
Ja, så jeg var sådan.
Det er noget lort, det her, jeg har mistet.
Alt virkelig, virkelig for alvor vigtige billeder, ikke?
Telefonen var der ikke,
der er kommet tilbage.
Ingen telefon, vel? Panik, panik, panik.
Så kørte jeg hen til ham,
der er lastbilsoføren, der havde holdt der før,
og spurgte ham, har du set en telefon?
Nej, det har jeg ikke,
og jeg var sådan prøvet at vidtere lige 10 minutter siden,
og gik hen til en anden mand, der var i nærheden,
alle de her håndværker, der gik rundt,
spurgte alle, og de begyndte at hjælpe mig,
og de var sådan, kan vi ringe til den?
Hvad kan vi gøre?
Den er altid på lydløs, når vi kan lide.

Ja, men det kan jeg faktisk ikke, fordi den er på lydløs,
men han prøvede alligevel at kunne konstatere,
at den i hvert fald var tent.
Tænkte jeg, det er et meget godt tegn,
hvis nogen har taget den, så de i hvert fald ikke slukket den.
Eller hvis den er blevet kørt over, så...
Jo, jo, men det der med, det er jo især,
men hvis de vælger at beholde den,
eller vælger de at aflevere den,
hvis de vælger at beholde den, så slukker man den med det samme.
Den var stadig tent.
Men de var bare sådan...
Vi har ikke set den,
og alle vi spurgte, er de der håndværker,
der kom forbi, de havde heller ikke set den,
og jeg var sådan med 10 minutter siden,
det må være en af jeres folk, der har fundet den.
De var sådan, prøvede at gå ind på hovedkontoret,
og spørge derinde, måske har nogen indleveret den.
Så mig cyklede derover,
ind på det her hovedkontoret,
aktiverer et helt lokale,
fuld af folk,
som stoppede op,
og kiggede på mig, ikke?
Der bare var sådan, hjælp hjælp.
Helt byggeriet er nu en uge forsænket.
Ja. Ej, men altså, så var de sådan,
om vi ringer, altså, vi kan jo ringe til dig,
hvis vi finder den.
Vi har ikke fået indleveret en telefon,
vi ringer til dig, så var jeg sådan, det kan jo ikke.
Nej.
Det kan I ikke, så vi blev ind i om,
jeg skulle ringe til dem senere, ikke?
Jeg fik et nummer og var sådan, fuck,
men min telefon er væk.
Jeg mistede den, det er noget lort.
Så gik ham der lederen, chefen,
for det hele, og nogen andre med ud,
og ville lige kigge en ekstra gang,
omkring de her jernplader, de løftede ting,
og sådan noget, for at lede, ikke?
Så de stod næsten i, sådan,

cirkel rundt om mig, og min lavede cykel,
og så var de sådan, har du ikke det der,
find mig iphone?
Fordi så kan vi jo se,
hvor den er hende,
når vi kan afspille en lyd,
og sådan noget, det kan være den ligger i et eller andet sted.
Jo, men jeg har jo ikke,
jeg har ikke en computer,
men så skal en af jeg lige dele jeres wi-fi,
og sådan noget.
Så jeg åbnede computeren den sad på sadlen,
af lavedecyklen,
håndværker i en cirkel omkring mig,
fik delt det der wi-fi,
nu er der efter hånden gået lang tid,
hvor jeg har aktiveret de her mennesker,
der har været rundt og ledet alle steder, ikke?
Og så kunne vi se den,
den var lige der i nærheden,
og det her kort,
ja ja,
og lige så snart jeg trykket på den knap,
så begyndte lyden bare,
ding ding ding ding ding,
den er karakteristiske lyd, ikke?
Men jeg har ikke prøvet den,
egentlig om man det ser ud,
men det skal du prøve.
Men det er fedt, ja.
Lyden kom fra min taske.
Ej, Kristine.
Det var så pinligt.
Det var så pinligt.
Du forstår ikke,
hvor forfærdeligt det var.
Kamilla, jeg blev klappet
og buet ud af denne her byggeplads,
og ham, der lederen var begyndt,
som du troede, min mænd
havde stjålet din telefon.
Jeg var sådan, nej, nej.
Jeg tænkte bare, en af dem
havde fundet den,

og ham skulle vi finde.
Nej, nej, du kan ikke snakke derud
af det her,
men til lykke med det.
Fuck, det skylder kage.
Du forstår ikke hvor pinligt det var
at sætte mig op på min cykel
og køre væk,
mens de stod og kiggede for mig.
Jeg svider på din vej.
Det var forfærdeligt.
Det var forfærdeligt.
Hvis jeg nu bare havde ventet
til at komme ind på kontoret
og afspillede den der lydik,
så havde de ikke vist.
Så havde de jo ikke vist det valg.
Fuck.
Ej, det var så frygt lidt.
Så nu kører du en anden vej.
Jeg kører ikke den vej, morse.
Nej, det gjorde jeg simpelthen ikke.
Jeg kan ikke køre den vej mere.
Nej, det er slut med den genvej.
De krevede af mig,
og de er godt forstår.
Jeg blev klappet og boet ud.
Jeg kan godt forstå dem.
For helvede.
Det var derfor,
men jeg er glad for,
at jeg ikke nåede at komme ind,
fordi så havde du ikke kunne
gennem denne historie til nu.
Ej, ej, ej, ej.
Jeg var ude i noget med,
at der lå nogen nede i den der rest,
og fingrene op i mellem,
og et eller andet.
Men jeg vil også sige,
det var meget passende,
at du over i horror-generen.
Ja.
For dig.

Absolut for dig.
For dig.
Den nyhed, vi skal dele i dag,
den kommer fra horror-generen.
Ja.
Den er meget uhyggeligt.
Ja.
Det er jo sådan, at vi har...
De fleste måske har haft det her,
spilet The Dark Talks,
og det har faktisk været udsolt længe.
Alt for længe, ikke?
Vi er ikke typerne, som sådan tænker,
der er nok en del,
der gerne vil købe sådan nogle ting,
op til jul,
og sådan noget.
Så tjekket er vi ikke.
Så det har været udsolt i virkelig lang tid,
fordi det er en ret besværlig proces,
at få lavet nye.
Ja.
Men for lang tid siden efterhånden,
er det over et halvt år siden,
der tænker vi,
hvad gør vi?
Skal vi have lavet flere,
eller hvad gør vi?
Og så tænkte vi,
ja, vi skal have lavet flere The Dark Talks,
men vi skal også have lavet noget helt nyt.
Vi skal have lavet en marker
til The Dark Talks.
En marker, ja.
Og det er nu,
at den marker ser dagens lys.
Ja.
Nættens mørke, eller?
Ja, faktisk nættens mørke,
fordi så tænkte vi,
hvis vi skal lave en ny version,
så kunne det jo være fedt at blive i det mørkeunivers,
men hvad mørker en Dark Talks?
Det er horror.

The Horror Talks.

Nu ligger det simpelthen i

thetalks.dk

webshoppen.

Ja.

Og er klar sammen med

Spritny Dark Talks

og Spritny Hard Talks også.

Ja.

Og vi har fået lavet,

The Dark Talks var blot før.

Nu har det fået en flot

korall farve.

Ja.

Jeg kommer lige til at tænke på,

at vi kunne også lave som om,

at vi var så tjekket,

at det lige præcis var klar

til alle studenterfesterne.

Det skulle da den mest

oplagte student,

der gav det her.

Ja, de er lidt for fulde,

til at spille det, ved at sige.

Men jeg vil sige,

når de så...

Når de er færdige med det,

så er det oplagt ikke,

fordi det er jo noget med

at samle sine venner,

veninder,

en mørke aften,

måske et sommerhus,

og sidde med nogle streamlyse,

og tage hold på The Horror Talks.

Netop.

Og du bad mig om i går,

og find ud af,

hvilket af de her spørgsmål

jeg gerne vil stille dig.

Ja.

Og det kunne man måske tænke bare,

en supernem opgave.

Det var det bare overhovedet, ikke?

Der er 113 spørgsmål.
Der er 113 spørgsmål.
Og hver og et af de spørgsmål,
kunne jeg godt tænke mig at høre dit svar på.
Vi har jo siddet,
når vi har lavet dem,
og taget meget om det.
Ja, ja, ja.
Men faktisk er det sådan,
at jeg ikke kunne indskrænke mig
til et...
Er det rigtigt?
Ja.
Jeg har...
Det er ikke fordi, du skal svare på dem,
men jeg har syv spørgsmål liggende.
Så det, jeg faktisk tænker,
det er, at du først stiller
dit spørgsmål til mig.
Fordi hvis nu et af de her syv er det samme spørgsmål,
så bliver det suttet fra,
så der er seks tilbage,
og så kan du få lov til at vælge
et tal,
mellem et af seks,
eller et af syv bagfra.
Jeg stiller dig et spørgsmål
fra Horatalk,
som jeg godt kunne tænke mig
at høre dit svar på.
Okay, jeg har simpelthen prestationsangst,
lige nu.
Okay, skal du høre det?
Ja.
Hvor grotesk skulle får historien være,
for at du ville nægde at bo i et hus?
Det kommer ind på,
hvilken genre vi er ude i.
Hvis vi snakker helt absurd,
voldsom, et drab,
og sådan nogle ting,
så tror jeg ikke,
der er noget, der kunne skramme mig væk.
Men snakker du det?

Ja.
Altså, der er blevet gjort rent, ikke?
Det er lige meget.
Er det den eneste betingelse?
Nej, men så lad dig ske.
Nej, nej.
Hvilket drab, der har skilt.
Men hvis vi er ude i sådan noget The Watcher,
der er nogle, der har holdt øje med huset,
der har boet nogle i væggene,
der har været nogle,
som har oplevet noget paranormal,
et eller andet,
der ikke kunne forklare os,
så skulle der ikke særlig meget til,
før jeg takket nej.
Men det her med voldsom, et drab,
tænker jeg, er overstodet.
Overstodet?
Jeg tror ikke på, at der hænger
negativ energi i væggene
fra det som sønden.
Du ville godt kunne abstrahere herfra,
at der var sket et drab.
Og ville det ikke have noget med,
hvor længe siden det var at gøre?
Vil det ikke have en indflydelse?
Jo, jo.
Og jeg ville heller ikke acceptere,
at guldbrederne stadigvæk var plettet.
Nu snakker vi bare om huset, ikke?
Men det, at det var sket,
ville du godt kunne abstrahere herfra?
Ja, det er ret sikker på.
Ej, for vildt.
Jeg tror faktisk ikke,
jeg ville kunne købe et hus,
hvor der lige var sket et totalt brutalt drab.
Nej, det tror jeg ikke.
Nej, jeg kunne.
Jeg tænker, at...
Jeg tænker jo godt kunne.
Tror du også det er noget med,
hvis man får fjernet alt

og får indrettet på sin egen måde,
så betyder det ikke noget længere?
Ja, det er det, jeg tænker.
Altså, man rykker jo ind,
og måske laver man,
måske man nødt til at lave nye gulve,
formalede væggene,
alle de her ting, ikke?
Så tror jeg, at jeg anser den sag,
den historie for afsluttet.
Men alle de andre eksempler,
det er noget, hvor man ikke er helt klar over,
om det er noget, som bliver hængende.
Det er interessant, du siger det.
Lad os lige være en tabad til det.
Grunden til at stille dig lige præcis det her spørgsmål.
Det er fordi,
og det ved jeg ikke, om du kan huske,
men jeg har jo en lidt mærkelig hobby,
jeg elsker at kigge på huse og lejligheder.
Når jeg lige skal overspringshandle,
eller sidder i et tog,
så er jeg inden at kigge på bolig siden.
Hvad er der til selv?
Og jeg leder overhovedet ikke.
Jeg skal ikke købe noget som helst,
men jeg synes, det er vildt interessant,
at se på flotte huse og lejligheder.
Og det betyder så også,
selvfølgelig, at mit feed på Facebook,
altså jeg får hele tiden,
de tror jo, at jeg vil at købe,
og jeg leder efter noget, ikke?
Ja, du er lige trindet for at trykke på knappen.
Så for ikke så længe siden,
fik jeg et hus præsenterede,
hvor sådan, det kan jeg simpelthen genkende.
Det kan jeg genkende det hus,
og så straks efter,
gik det op for mig, hvilket hus det var.
Okay.
For i det hus,
var der sket et virkelig grotesk dobbeltrap,
og jeg har fortalt om denne her sag.

Jeg synes, det ville være tavligt at fortælle,
hvilket hus der er talet om,
og hvilken sag der er talet om.
Så får de lidt trafik på den bolig siden der.
Ja, og det er måske ikke så færre,
overfor dem, der forsøger at sælge det.
Nej.
Men da jeg så var ind og kigge på anonsen,
så var det jo ikke nævnt.
Jeg var jo lidt nysger af,
ville de nævnte?
Ej, det gør man vel ikke.
Det gør man vel ikke.
Men samtidig var det jo også så noget med
virkelig dejlig, rare atmosfære,
og så noget,
og jeg havde bare detaljerne fra denne her sag i hovedet,
mens jeg kiggede på de her billeder ikke.
Og det her drab var noget,
hvor der var sket ting,
både i Kelleren.
Altså huset var virkelig en del af det.
Hele huset.
Kelleren, stuen, forskel i rum.
I USA skal de nævnte.
Det var så mærkeligt at se de her billeder,
og det fik mig så også til
I går aftes lige at undersøge,
hvad er egentlig reglerne i Danmark.
Skal Ejendomsmæler oplejse
om husets uhyggelige fortid.
Og det har videnscentred Bolius
fornyelig skrevet en artikel om.
De har intervjuet,
vise direktøren i dansk Ejendomsmæler
for ening om det.
Lad mig lige se her,
hvad hedder han?
Anders Palmqvist.
Og hans var
sådan her på det spørgsmål.
Vi har en bekendtgørelse,
der fastslår,
at vi skal oplejse forhold

af væsentlig betydning.
Det er så en konkret vurdering,
hvad der er et væsentligt forhold.
Mange kan huske det hus,
hvor Londonmorne fandt sted.
Sådan et hus har været meget medie eksponeret,
og der vil der som udgangspunkt
være oplejningspligt.
Og for det kan have betydning for prisen,
og derfor er det et væsentligt forhold.
Også fordi huset stadig kan komme
på forsiden,
er viserne i forbindelse med
omtale af de største bræbsære.
I andre tilfælde kan der
have ligget et li i ejendom i lang tid,
og det kan for eksempel have
indflydelse på fundamentet.
Og her skal maleren
selvfølgelig oplejse om det.
Men det forudsætter også,
at maleren har fået det at vide.
Og så bliver hans bordt her i en forpligtelse
til at oplejse det,
hvis der ikke er tale om sådan en særlig
medie eksponering.
For i hvilket andet tilfælde
kan man egentlig komme i tank om
en lundinhuset, ikke?
Og så svarer han, at det er et spørgsmål om,
hvor grænsen går.
Vi oplever for eksempel køber,
der kommer tilbage og siger,
at der er spørgelse i huset,
og at det vil de gerne have haft at vide,
for så vil de ikke have købt det.
Nej.
De oplever, at mennesker vinder
tilbage og fortæller,
at der er spørgelse i huset.
Det var det, du lige talte om.
Det oplever de rent faktisk,
og så vil de ikke have købt det.
Hvilket er lidt positivt,

fordi jeg tror jo rent faktisk ikke
på den slags,
men jeg tror,
der er lige været nok på det,
til at jeg tager ikke den chance.
Nej.
Også siger han for os,
at der er ingen forskel på,
om der taler om et naturligt dødsfald,
eller et dødsfald, som følger eksempelvis selvmord.
Altså, som jeg læser det,
han siger,
så nævner de selv op.
Det må de selv op.
Det er selvfølgelig ingen ting,
hvis der ikke er egentlig en
virkelig god grund til det.
Eller hvis de ikke står set,
at nød til det.
Hvis de ikke er lidt nød om,
til det præcis.
Altså, de gider jo selvfølgelig ikke,
at huset skal falde i værdi,
at her er hans agrete blød drab.
Men alle de argumenter,
som han brugte i forhold til lundinhuset,
kan jo lige så vel gå på all mulig andre sager.
Altså, det her med,
at det kan komme frem i medierne igen,
hvis der bliver talet om salen.
Blar, blar.
Jo, jo.
Men hvilken anden sag,
altså lige præcis,
lundinsagen er et godt eksempel,
fordi folk kender det hus.
Men der er jo ikke rigtig,
der er ikke særlig mange andre sager,
hvor folk kender huset,
hvor den brede offentlighed kender huset,
og ved, hvad der er sket lige præcis der.
Det er rigtigt.
Og hvor huset virkelig har været en scene,
og har været en del af drabet på en eller anden måde.

Så som jeg læser det,
så får man sjældent at vide.
Noget ved, det skal man selv undersøge.
Og jeg har det sådan,
at jeg vil gerne vide det.
Altså, jeg vil træffe den beslutning
på et oplejst grundlag.
Jeg vil da rigtig gerne vide det,
uanset hvor længe siden det er,
og hvilken type drab,
der er tale om,
så vil jeg da gerne have det at vide.
Det er også en del.
Prøv at høre,
når man køber et gammelt hus,
så køber man jo også historien,
og det er jo en markant detalje,
at nogen er blevet slået i elter, ikke?
Det er jo faktisk ikke så frygtelig lang tid siden,
at dame Overby's lejlighed var til salg.
Ja, men det ved jeg,
fordi jeg ringede jo,
til Eindomsmleren dengang,
for at spørge ham,
om vi måtte tale om det,
hvordan han ville have det med.
Og det var han helst fri for.
Det var han helst fri for.
Ja.
Ja, det er ikke fordi, du er gået så langt,
så du har undersøgt din egen lejlighed, valg?
Eller min?
Ja, det er jo interessant.
Nu hvor vi ved,
at de ikke siger noget som helst,
og tidigt så ved de det sikkert heller ingen gang.
Det siger han jo også.
Det kræver også, at maleeren ved det.
Så i sær, når det gælder gamle sager, så...
Nej.
Så ser jeg så ikke noget, man får at vide.
Godt spørgsmål.
Ja.
Kan jeg vide, hvem der har fundet på det?

Nå, jeg synes,
ja, det er bare en meget interessant tanke,
ikke?
Altså, hvis der virkelig er sket et eller andet voldsomt,
vil man så lavere mig at købe drømmarhuset?
Jeg tror altså,
jeg tror, det er de færreste, som vil lavere,
men jeg tror også, de fleste gerne vil vide det.
Det tror jeg ikke.
Nej.
Altså, jeg tror faktisk, det vil have store indflydelse.
Ja.
I sær, hvis det var en sag for at kende det.
Nå, jeg er ikke kommet.
Det var ikke et af de syv spørgsmål,
jeg havde trykket frem.
Og jeg er ikke kommet nærmere,
og kunne vælge et af dem.
Du må bare starte et sted så.
Vil du ikke heller bare sige et tal mellem 1 og 7?
Jo.
3.
Uuh, den er god.
Hvad vil en mentalundersøgelse afsløre om dig?
Ej.
Jamen, ikke noget.
All right.
Ej, hvor lang tid har vi?
Er du lige det, ikke?
Ja, det er lige det.
Tror du, der sådan ville ducke et eller anden op?
Noget uventet, jeg ikke selv var klar over det.
Ja, så kan du ikke svare på det, hvis du ikke selv er klar over det.
Nej.
Og så har du lyst til her for åben mikrofon,
og sidder og siger,
tror jeg faktisk, der ville ryge et rødt flag op ved,
nazisist eller et eller andet.
Ja, det kan jeg godt afvise.
Ja, det kan jeg så også godt.
Altså,
jeg har lige vel,
ret generelt, ret ydelmy,
eller så bare det at sige det.

Jeg kan afvise hernede altså sidste følelsen lidt.
Men det tror jeg godt, jeg kan afvise.
Når du derude, altså, så er du ude af en tangent,
i forhold til, hvad det så ville vise om dig, ikke?
Nej, men jeg kunne sige alt muligt.
Jeg tænker...
Det ved jeg simpelthen ikke.
Det tror jeg kræver et længere svar,
men den er god, når man sidder.
Det er et godt spørgsmål, når man sidder med veninderne, ikke?
Fordi så begynder de andre også at sige,
jeg tror også sådan og sådan.
Det er jo det, der er med de her kort også.
Man kan bruge dem sådan, som vi gør her nu.
Jeg stiller dig et spørgsmål,
men man kan jo også sige,
hvis I skulle svare på mine vejene,
hvad I tror, jeg ville svare på det her spørgsmål.
Og hvad er så svaret, ikke?
Man får nogle vilde snakke,
og man lærer hinanden bedre at kende,
men stille mig lige et af de andre,
fordi jeg var lidt dårlig til at svare på det her.
Den her har jeg faktisk mest taget med,
fordi der burde være nogen, der spurgte lige os to om, ikke?
Hvor styrede du nogen, som har googledet?
Det er et godt spørgsmål til mig.
Jeg har prøvet at høre i forbindelse.
De sidste fem år har googlede de mest vanvittige ting, ikke?
Det er det.
Tænk, hvis der var nogen, der gik ind og tjekket vores løbeste.
Og du føler, at jeg ville have en forklaring, ikke?
Det er jo, men...
Tror os alt.
Jeg tror, det, som vil rejse de røde flag i forhold til,
når jeg søger ting,
det er fordi, man tit har nogle spørgsmål,
som går på,
hvad gør det ved kroppen, hvis man sluer salmiaksyre?
Altså sådan nogle fysikstændig langt ude.
Tænk, hvor skal man ellers gå hen og finde svaret?
Man kan selvfølgelig sikkert spørge en læge,
hvis man har sådan en i sit netværk, ikke?
Men de der...

Ja, de der rettede...
...urglespørgsmål, som er mobbedet.
Tænk, vi tit sidder at undrøse over, ikke?
Hvor hurtigt forbløder man, hvis man bare er 82 kilo?
Og så noget, ikke?
Og det er jo langt fra...
Særlig tit egentlig, at Google kan have svaret
på de meget mystiske spørgsmål, vi kan stille, ikke?
Så...
Nå, men...
Hårdhelt afsigt.
Det kunne vi faktisk bare stille alle spørgsmålene.
Det kan da godt være, at det skal være en sær episode en dag,
at vi bare stiller en anden spørgsmål.
The Horror Talks er udennu.
Ja.
Og det kan ses,
og man kan læse lidt mere om det,
og man kan købe det inde på
TheTalks.dk.
Det er rigtigt.
Der kan man også få fingrene i TheTalks, som er ude igen.
Som er ude igen, og Heart Talks, som er ude igen.
Fordi...
Det er sådan, at når vi løber tør for spil
og bestiller nye, så gennemgår vi alle spørgsmålene igen.
Så sorterer vi lige fjerner nogle tilføjer, nogle retter nogle lidt til.
Så TheTalks og Heart Talks er også helt nye på deres egen måde.
Og så Heart Talks har fået en virkelig flot farve.
Et lille twist.
Og som vi lige startede med at sige,
alle de her mange, mange beslutninger, som gør i,
og laver en lille eske med nogle kort i.
Der har en af de beslutninger, vi har truffet i også været,
at de her kort, de skal pakkes i hersted vester.
Samles og pakkes.
Samles og pakkes, og du ved sådan, et kort af gangen,
113 for Heart Talks vedkommende i alt.
Så der var vi på besøg ude i hersted vester.
Jeg er ledt til at sige, vi ved jo kun, at det er et kort af gangen,
fordi vi var der ude for leden for at se, hvordan det foregår.
Og det var en ret vild oplevelse,
fordi vi fik lov til at gå rundt ude på værkstedet, ude i hersted vester,
og tale med dem om, hvordan de gør, se hvordan de gør,

og samle nogle selv.

Og de var virkelig engageret og iuri efter,
og vises os, det system de selv havde sat op for det.

Ja.

Og de sidder og vejer dem og sørger for, at alle 113 kort er i,
og de fjerner de kort, som der er fejl på.

De gør så virkelig umage.

De gør så så umage, og de er så grundige.

Der er ingen maskine, der vil kunne gøre det,
som de gør for os med de kort der.

Nej, det er helt vildt.

Og det her med at arbejde, det er jo noget produktionsvirksomhed,
som har været en del af danske fængsler og resthuset i mange, mange år.
Og det gør man jo så, at de indsatte får en mere virkelighedsnær hver dag.
Og de fortalte jo også, hvad der er hårdt, og hvad der giver mening,
men nu har vi jo også været i vester, hvor de indsatte sidder i deres selv,
23 timer i døgnet.

Her lød det dog til, at de var enige om,
at det er rart, at det ikke er sådan.

I har sat vester, at de kommer ud og de laver noget sammen.

Og så var det bare enormt interessant at stå overfor de her mennesker.

Og tale lidt med dem.

Om alt muligt, jeg kunne have været der hele dagen.

Også de mennesker, som jo så sætter dem i gang,
og arbejder med dem og passer på dem.

Altså de ansatte på hersted vester, og tale lidt med dem om,
og det kan være, at der sagtens kan ligge en hopp i kniv på bordet.

Og han har bare overgået noget.

Vi var lige vel sådan lidt wow.

Der ligger nogle ting her der,
men altså det forsikrede de også om, at de havde fuldstændig styr på,
at de har nogle systemer for, hvem der har været,
og hvor mange stykker værktøj der er væk af gangen.

Ja, og sådan noget ved jeg ikke.

Hvordan det kommer tilbage i kassen?

Ja, men de gør i hvert fald et kæmpe styk arbejde med,
at samle de her spil, som så havner på et lave,
og til sidst hjemme hos jer.

Forhåbentlig.

Der er lidt fingeraftryk her og der, så er det bare fra hersted vester.

Ja, sådan er det.

Og så vil de jo gerne fortælle os,
at de rent faktisk talte lidt om de der spørgsmål en gang imellem,
men de var ikke sådan helt vild med at svare på dem lige foran os,

men de afslødte, at de altså stod og talte om det.
De stod og talte om spørgsmålene, mens de pakker.
Ja.
Det var meget sjovt at høre, så sent de et billede forledning med,
de havde lavet sådan en lille tegning med,
og nu havde de altså samlet.
Nu havde de haft en million kort i hjælperne.
Ja.
Og det gik også rigtig mange paper cuts, skulle vi helle så sige.
Ja, de var også sådan, kan ikke putte nogle tal ned i hjørnerne,
fordi når der pludselig mangler et kort,
og man så skal gennemgå 113 igen for at finde ud af,
hvilket kort der mangler, så vil det være lidt nemmere med nogle tal.
Så vi må se, hvad vi kan gøre næste gang.
Det var den overrasket, som vi har gået og gemt på.
Ja.
Linge, synes jeg.
Og i dag er det dig, der skal starte.
I dag er det mig.
Jeg hejste Kristine.
Jeg afbryder lige episodeen om mig selv,
for at sige her nogle dage senere,
at det alligevel ikke bliver mig, der begynder.
Der skete nemlig det, der ikke måske det opdagede vi først,
efter vi havde optaget.
Jeg havde en sag med, som vi har haft med før.
Meget flot.
Vi synes ikke, at vi ville have den samme sag med to gange,
og det er ikke muligt at nå og lave noget nyt.
Så i denne uge må I nøjes med Camilla's historie.
Den springer vi videre til nu.
Så tilbage til optagelsen episodeen.
Og undskyld.
Har du fundet på noget helt andet?
Jeg har på fornemmelsen, at vi skal til uden landet.
Ja, det har jeg ikke været god til, Skjul.
Nej, det er jo sådan.
Hvad betyder det?
Hvordan vil du sige om sådan noget?
Nogle gange har man lige brug for lidt hjælp
uden at afsløre for meget.
Og det har jeg haft i denne uge.
Så det er rigtigt, at jeg har noget helt andet med,
og vi skal til udlandet.

Er du faret vild i djunglen af lavede løsninger?
Greenbow har gjort det nemt for dig.
Du får lavet box installerede
og alt strøm til din biler bolig
til ren inkøbspris.
Og skal du på roadtrip, så har du været gang til over 300.000 lavedepunkter.
Så køb ind på greenbow.dk
og få din installation fra kuningronen.
Så er det absolut sidste chance for sommersald hostile.
Du får op til 50% på alle solbriller
og op til 50% på alle brille stille.
Også i de store mærker, som Tomford, Armani,
Bus, Rayban, Mulberry, Oakley, Sangloranger, Gucci.
Absolut sidste chance anden september.
Vi ses hostile.
Velkommen hjem.
Er køleskibbet klar til madpakken?
Bestil nu og få lavet det, du lige står og mangler.
Så sparer du tid og en dag til at lave priser.
Og husk, vi har lavet en fra 0 kroner.
Du, hvor kan jeg få et nyt skrivebord?
Ring til en ven.
Og en kontorstod, selvfølgelig.
Ring til en ven.
Nå, jeg skal også bruge noget opbevaring og nogle reoler.
Ring til en ven.
En ven.
Inventarland.
Lige nu har de udsalg med ekstra gode priser
på kontormøbler og praktiske inventar.
Se det hele på inventarland.dk.
Nå ja, selvfølgelig.
Ring til en ven.
Inventarland.dk.
Vi fejrer første dag hos Louis Nilsen.
Og du får gaverne.
Du får nemlig to for et på alle bræller fra 455 kroner
frem til 24. september.
Ja, vi taler for et par og får to.
Og så har syns testen med i købet.
Kom til første dag hos Louis Nilsen.
Votingborg-kykkenet dirter prisen på hele dit nye kykken.
Altså prisen på et fuldt funktionelt kykken.
Det kalder vi alt inklusive.

Votingborg-kykkenet Luxus alle har råd til.
Jeg skal advare om, at min fortælling i dag er voldsom,
og den handler om et barn.
Så hvis man ikke har mod på at lytte med til det,
så skal man springe den her over.
Du skal til gengæld med tilbage til 1990
til den lille by Dickinson, syd for Houston i Texas.
Jennifer Stewart var kun 8 år gammel
og boede alene sammen med sin mor Elaine
i en lille lejlighed i studentation.
Jennifer var lille og spænkelt.
Hun varede kun lige over 20 kilo.
Hun havde langt mørkt hård og meget store blå øjne.
På et billede af hende fra dengang kan man se et stort gabende hull
efter en melketand, som hun storsmillende viser frem,
at hun har tabt.
Jennifer gik i anden klasse og elskede det.
Hun var et glad tilledefuldt, men ikke modigt barn.
De havde lige lært om Stranger Danger i skolen,
men det var heldigvis ikke noget hun selv havde erfaring med,
så mest var hun bare bange for mørke
og især for at være alene i mørket.
Det sidste havde der heldigvis ikke været mange tilfælde af
i hendes korte liv, for hendes mor
havde ikke noget imod, at hun så sammen med hende.
Men natten til fredag den 10. august 1990
var det varmt, og Jennifer lov at boxe ud
uroligt rundt i seng.
Det var umuligt for elene at få noget søvn,
inden hun skulle oppe på arbejde.
Omkring kl. 53 spurgte hun derfor sin data,
om hun ville have meget imod at gå ind i sin egen seng
og sove, bare den her ene gang.
Jennifer svarede, at det ville hun godt,
men kun fordi hun elskede sin mor.
Ej, stop. Så skal historien helst stoppe der, ikke?
Ja, så stopper den der.
Jennifer gik ind og tændte en borlampe,
formet som en stor elpære.
Lampen lyste hele rummet op
og kunne heldigvis stå tændt hele natten
og skubbe det frygtede mørke til side.
Så putte hun sig i seng
og læste bøger ind til hun fald i søvn.

Der gik lidt tid, måske et par timer,
så vågnede hun pludselig.
Men nu lå hun ikke længere i sin trykke seng
oplejst af borlampen.
I stedet lå hun og vukket op og ned i armene
på en mand, der løb ned af gaden i den mørke nat.
Hun gik med det samme i panik,
da det gik op for hende, at det ikke var en,
hente og forsøgte at skrive.
Men han lad den ene hånd over hendes mund
og klemte til, så hun ikke kunne rubbe op.
Efter kort tid nåede de frem til hans bil.
Hun vågnede i hans arme.
I armene på en fremmed mand,
og han løber over asfalten.
Hun vågnede ikke, da han tog hende op af sengen
og bare hende ud af huset?
Nej.
Efter kort tid nåede de frem til hans bil,
og manden satte sig ind på fyrsæder
og trækkede hende med sig ned på skød.
Han forsøgte at berole i hende med,
at han var politipotent og kendte hendes familie.
Han arbejde under cover,
og at han ville køre hendes sikkerhed,
til hendes mor kunne komme og hente hende.
Men noget fortalte Jennifer, at det ikke kunne være rigtigt.
Det her var lige præcis det, de havde lært om i skolen,
og i det de kører det lige forbi,
det hus hendes bedstefælde, der boede i,
istedet for at køre i sikkerhed fra uvisse far,
gik det op for hende,
og hun var blevet kednappet.
Den fremmed mand, der var kravlet ind gennem et vindue
og havde taget hende fra hendes seng,
kørte dem nu til et motel,
hvor han trækte Jennifer med ind på et værelse.
Han sagde til hende, at hun gennem vinduet
kunne holde øje med månen,
når den skiftede farve, så var det tid til hendes mor velkommen.
Og der sad Jennifer så,
vindet og holdt stift øje med vejen udenfor.
Nog som helst kunne der komme nogle billygter,
og hun bad stille til,

at det ville være hendes mor, der kom for at redde hende.
Men det var også som om, at manden ventede på noget,
eller skulle tage sig sammen til noget.
Og der gik ikke længe, så sagde han pludselig,
din mor kommer ikke,
og så tog han fat i Jennifer,
og smidte hende ud i bilen igen.
De kørte heller ikke langt denne her gang,
bare til de kunne dreje ned af en grusdi,
der endte blindt ved en tilgruede mark.
Og nu var det åbenbart slut med at prøve
at berole i Jennifer,
for da de var stanset, træk han pludselig en kniv frem,
pressede den mod hendes hals,
mens han vislede,
skrammer jeg dig, lille pi, skrammer jeg dig.
Så fulgte en brutal voldtægt
ind til Jennifer på et tidspunkt besvimet,
fordi manden lavede hænderne om hendes hals,
og strammede så hårdt til,
at det føles som om, at han forsøgte at kværke hende
og brække hendes hals på samme tid.
Da Jennifer lidt efter kom til sig selv,
var hun blevet hævet ud af bilen,
og havde helt nøgen rykken mod jorden,
mens hun blev trukket ved anglerne
over det tørre lange græs på marken.
Jennifer lå ikke manden vide, at hun var vågnet,
og han smidte hende fra sig,
og gik tilbage til bilen, satte sig ind,
smiggede døren, og kørte væk.
Jennifer var rejst sen,
og fulgte sig svag og kraftsløs.
Hun kunne ikke forstå, at hun ikke kunne skrive,
og råbe efter hjælp,
men da hun fyrte sin højere hånd op til halsen,
kunne hun mærke et stort åbent sorg,
og da hun kiggede på sin hånd,
kunne hun se, at den var fuld af blod.
Kun 8 år gammel, rævede fra sin seng samme aften,
flentet og skåret op indvendigt som udvendigt,
var Jennifer blevet efterlagt til at dø i det mørke,
hun før havde frygtet som det eneste.
Han var væk.

Han var kørt væk, han havde efterlagt hende der til at dø.
Eller, eller redd troede hun, at hun var død.
Ja, så tænkte jeg, at hun var død,
der er den behandling.
Ja, hun kunne ikke bevæge sig,
ikke engang løfte hoved,
hun kunne kun holde på sorg og vente.
Mens hun glæde ind og ud af bevidsthed,
gik det op for hende, at hun lå på en myretue
med store sorte brandmyre, der bedde hende over hele kroppen.
Det brændte og nev, som var der en,
der brænde mærket hende med små, klohede spyd igen og igen.
Det var time langt totuer,
og hver gang hun vågnede,
var hun overrasket over, at hun ikke var død i nu,
men er lyset til gengæld,
langsomt vent tilbage omkring hende,
i takt med, at natten smørke slaps sit tag.
Altså, man kunne ikke bevæge sig eller hvad?
Nej.
Hvorfor?
Han havde simpelthen skåret halvt en over på hende.
Han havde skåret så dybt, så hun ligger og holder fast på det her store sorg.
Så hun har en klar fornemmelse af, at jeg ikke rejser mig?
Ja.
Så var der som om, at hovedet ville falde bagover,
eller hun kunne ikke løfte hovedet?
Ja, hun kunne ikke løft hovedet,
men hun følte sig også bare helt kraftig sløs.
Hun må have mistet meget blod på det her tilspunkt også.
Så hun lå bare der og kunne ikke gøre noget andet,
og holde fast og vente?
Altså, det mænder jo om episode 126,
men hun var trods alt voksen.
Alt for meget, mener du om det?
Ja.
Den er for 8 år gammel.
Ja, ja, ja.
Så hun ligger simpelthen der alene,
og hun kan se bilerne køre forbi,
men hun kan ikke råbe,
hun kan ikke sige noget,
fordi han har skåret hendes halv sorg.
Men det lyder alligevel som om,

hun var sådan helt ekstremt tapper,
og sådan logisk tænkende rationelt.
Helt vildt.
Hun forstod meget af sin alder.
Og det vil du finde ud af,
endnu mere sandt,
som jeg bevæger mig igennem sagen her.
Men absolut,
men hun i tale satte faktisk også,
og der har jeg så dermed afsløret,
at hun faktisk overlever det her helt sindyrk.
Og altid vil jeg jo heller ikke vide noget om,
hvad hun lå der og tænkte.
Nej, nej.
Men at hun ikke nødvendigvis,
var jeg bange for at dø.
Altså, wow.
Ej, nej, det skal jeg høre meget mere om til sidst.
Hvad hun tænkte om det hele?
Ja, ja, ja.
Fred og morgen stod Elén syget op,
og gjorde sig klar til at komme på arbejde.
Jennifer skoede op i skole,
så klokken 7.30 gik Elén ind for at vægge sin datter.
Men hun lå ikke i sin seng.
Der var absolut endt et spor efter den lille pige.
Lyset var stadig tent,
og alt stod som det plejede,
men Jennifer var væk.
Og så var der en ting tæt og varslet,
at noget var helt helt galt.
Et vindudstød nu åben,
så gardinerne vejrede i vinden,
der blæste ind ude fra.
Det havde det ikke gjort aften før.
Elén var panisk.
Hun vandt kort ud for at kigge efter sin otte år i datter,
og hun spurgte naboerne, om de havde set hen.
Men der var ingen tegn på,
at Jennifer helt atypisk i uret,
lige selv var stødt op,
og havde fået lyst til at gå en tur.
Den lille politistation i Dickinson blev straks alarmeret,
så alt kunne sættes ind i eftersøgningen

på den kun 8-årige pie.
Det eneste man viste var,
at hun var forsvundet midt om natten,
på et eller andet tidspunkt i mellem kl. halv 3 og halv 8.
Og allerede helt tidligt i sagen,
så godt som fra start,
var formådningsen, at hun var blevet kidenarbejdet.
Og nu kunne det altså være helt op mod 6 timer siden,
at Jennifer var blevet taget fra sin seng.
Helt en lille by var på den anden enden.
Alle hjælp straks til med at lege,
og der røg flyers op i vinduer og dører,
i forsøget på at finde nogen, der viste noget,
men lige lidt hjælp det.
Timerne gik, og det ville snart blive mørkt igen,
og det ville være svært at fortsætte eftersøgningen.
Men så kl. halv 7 fr. aften ringede telefonen pludselig hos politiet.
Nogle lokale børn havde lavet fangelej på en mark lige ved byen,
da en af dem pludselig var faldet over noget.
Hun havde først troet, at det var en af hendes venner,
der lå og gemt sig,
men så gik det op for hende, hvad hun kiggede på.
Foran hende på en myretue i det høje tørre græs,
lå en lille pige i en kæmpe blodpøl.
Hun lå på ryggen, hun var nøgn,
og den lille kroppe var frygtlig forbit af sorte brandmyre.
En tals var skåret over næsten fra øre til øre,
kun holdt sammen med pines lille hånd,
der lå indover det store gabende sol.
Ja, ja, men godt forstå, at du laver det ansigt,
fordi det er fuldstændig uvirkeligt.
Og også, ej, hvor jeg håber, du fortæller mig,
at de fanger ham,
fordi jeg vil vide, hvor syg er han,
hvor syg er han,
og have lyst til det.
Ja, men det kan jeg godt forstå, at du håber.
8 år i Jennifer Stewart var blevet efterlagt,
kun få 100 meter fra sit hjem.
Men i det pigen, der lejde Tafat,
var faldet over Jennifers fod,
havde hun åbnet øjnene.
Og kun i kort tid, så var hun væk igen,
men Jennifer var i livet.

Politiet, som allerede kørte i området,
ankom til stedet meget hurtigt,
og kunne konstatere, at til trods for,
at det næsten var naturstridigt,
så var den lille pige i livet.
Hvor lang tid var der gået nu?
Nu er der jo så gået noget, der minder om,
mellem 14 og 16 timer,
siden de vurderede hun forsvandt, ikke?
Ja.
Da en politipetjent bøjede sig over den slemt,
tilrette lille krop,
og inderligt og bedende forsikrede Jennifer om,
fundet, og hun skulle holde ud,
så vognede hun igen.
Længe nok til at forstå, at hjælpen var kommet.
Godt 14 timers mareridt var slut.
Jennifer var i kritisk tilstand,
og blev straks flået med helikopter,
til John Sealy hospitalet i Galveston,
hvor hun øjeblikkeligt blev lagt på operationsbord.
Politiet og FBI arbejdede videre,
som stod i mand drabs af.
Det var ikke forventet, at Jennifer ville overleve.
Snittet i hendes hals var meget dybt,
og gik fra side til side.
Hendes stemmebånd var skåret over,
og hendes luftrør var ramt.
Som ved et miracle var de større blodår ikke skadet,
men hendes lille krop havde øjeblikken,
været udsat for, så voldsomt et sexuel overgreb,
at det kunne blive tvivlsomt om Jennifer trods lægernes
intensive indsats,
ville kunne få børn selv og naturligvej.
Nej, altså hvad har han lavet?
Det har været så voldsomt.
Det har været så voldsomt,
og så var hun også meget lille.
Ja, fordi det er et barn.
Det er et barn på 8 år.
Der var jeg lidt over 20 kilo.
De mange brandmyre havde haft god tid til at bide hen overalt på kroppen,
og Jennifer's store blodøjne var nu ramt ind af en dyr blodrød farve,
som om alle karr i øjnene var sprunget.

Støtten fra lokal samfundet var enormt.

Og du siger undskyld.

Du siger, at hendes luftrør også var ramt.

Det var også ramt.

Jeg har ikke kunne lure.

Altså faktisk står det som om, at det også var skåret over,

men jeg har ikke forestillet mig, at man kan overleve,

så meget kan hun jo ikke holde det sammen.

Så det er derfor, jeg har...

Han er det ramt.

Ja, for jeg ved ikke, hvor høj grad det har været skåret igennem over.

Det har været skadet på en eller anden måde i hvert fald.

Men stemmebåde var skåret helt over,

og det var derfor, hun ikke kunne sige noget som helst.

Hun kunne ikke sige noget?

Nej.

Åh, Gud.

Og hun har bare ligget at holde fast på det,

for at holde det sammen og stoppe blodningen.

Kommer hun har været så bevidst om det,

men noget har jo sagt hende, at hun skulle holde ved.

Holde ved, det er.

Ja.

Støtten fra lokalsamfundet var enorm.

Ikke bare havde det været nemt at skaffe frivillige til at leve efter den lille pige,

men efter hun blev fundet blev der oprettet insamlinger

til at hjælpe med, hvad man måtte forvente vil blive astronomiske lægeregninger.

De første mange timer efter operationen blev Jennifer Holdig kunstig koma.

Og selvom efterforskerne rigtig gerne ville se,

om hun på nogen som helst måde kunne pejbe dem i retning af en gærningsmand,

så må de vente og arbejde videre af andre vej så længe.

Et stort område omkring Finnestedet blev afsøgt grundigt,

og nogen 100 meter fra, hvor Jennifer havde ligget i marken,

var der et fund, der kunne vise at blive rigtig, rigtig vigtigt.

I en grøft lå der nemlig noget tøj,

som Holdig blev identificerede som verne Jennifers.

Det var identisk med det, hun havde haft på,

da hun gik i seng aften før en lyserød t-shirt

og nogle små, vide underbukser med blå roser på.

Og sammen med Jennifers tøj lå der også en herre t-shirt og et par buksershorts.

Alt blev sikret og taget med.

Det her var i den speditstart af brun af DNA,

så håbet var selvfølgelig, at det kunne blive testet

og ledet til et match og dermed en gærningsmand.

Men udover tøj i gryften, havde politiet ingen spurg at gå efter.
Trots stor velvilje og inducer på 1000 dollars,
flyttede efter forskningen sig ikke, altså som i overhovedet ikke det første dødens tid.
Til al hel kom Jennifer allerede mere lamenter til sig selv om søndagen.
Tog døgn efter, at hun blev fundet døgende med halsens skåd over.
Hun var dybt traumatiseret og bange for alle mænd inklusiv lægerne,
hendes stemmebond, som jeg sagde havde været skåd over,
så det var helt umuligt for hende, at tale og forklare, hvad hun havde oplevet,
hvor meget hun endgærende ville.
Så i stedet begyndte Jennifer at skrive små siddler.
De her siddler, de kan ses på nettet, altså som i stort set alle sammen, tror jeg,
og de hjerteskererne.
De er en samling af alle de detaljer, den kun 8 år i pige,
tydeligvis, hvis det var vigtigt for at fange den mand,
der havde gjort hende så meget und.
Meget var hun bange for, men ikke for at hjælpe med at fange ham.
Hun kunne fortælle, at han var kommet gennem vinduet,
at han havde fortalt hende, at han havde hendet Dennis,
og var politibitjent.
Han havde sagt, at han havde en stor pistol.
Hun kunne beskrive hans bil helt detaljeret ned til en bule med rust på siden
og inden i følge hende ulikker blå farve.
Hun beskrev ham som fittet, cirka 30 år gammel,
vidt med et stort overskæk og to grønne tatoveringer.
Hun kunne fortælle, at han røgte madbrug og havde ylddåser i bilen,
at han havde et ar på siden af ansigtet, skevetinder og fede kænder.
Ej, hvor er det vildt?
Og der var flere detaljerne det her.
Alt sammen nedfældet i en barnelige håndskrift,
fuld af en 8-årig stavfejl,
og på en af dem med den uberlige efterskrift,
I'm in pain,
jeg har smerter.
Nej.
Og hun havde skrevet Dennis,
men det var næsten sådan skrevet Denise,
så man kan se på de her siddler også politides noter,
hvordan de tolker hendes stavemåde.
Ja, og har de så kunne spørge,
har hun kunne svare jer og nej,
altså på nogle måder,
hun kunne nække,
eller sådan noget, de kunne sige,
mener du Dennis?

Ja, altså,
der var stillet en politivagt,
uden for Jennifers værelse,
men hun var så skrækslagen for alle mænd,
at det både var svært at behandle hende,
og afhøre hende direkte.
Manden, der havde bortført hende,
han havde jo også sagt,
at hun var i sikkerhed hos ham,
og han var politi,
men så hvem kunne man stole på?
De her små siddler,
de blev givet videre af Elén,
så hurtigt som Jennifer kunne skrive dem,
og så stod politiet,
uden for, som jeg læser det,
og kunne ligesom videreformidle,
og hun kunne høre deres spørgsmål,
men det lød som om,
at hun gik i panik,
og hver gang de kunne fortælle på.
Men det er da også bare fint,
fordi sådan noget kan de godt have tendens
til USA og være sådan lidt,
whatever,
og så bare vede ind,
og ikke har så mange følelser omkring,
hvordan vi lige skal passe på,
i forhold til hendes travmæk.
Det lyder som om,
at de gjorde det ret fint,
altså på en god måde,
at de så hensyn.
De prøvede i hvert fald,
men det var også vigtigt,
at de får denne her information.
Det er også vigtigt,
at de sikrer sig,
at det er Jennifer selv,
der skriver siddlerne,
at det ikke er hendes mor,
der finder på alt muligt.
Og det ville så også være,
at det var sgu,

jeg ved slet ikke,
hvorfor det skulle opstå,
på den måde.
Det er hun jo ikke interesseret i.
Men altså,
det fungerede,
på den her måde.
Det eneste,
eller det, der frustrerede Jennifer,
allermest,
det var faktisk,
at hun ikke klar,
der tydeligt kunne udtrykke,
alt det,
hun havde på hjerte.
Altså hun var klar over,
at hende skriver enskaber,
måske ikke lige stødmål,
men det hun rent faktisk gerne ville forklare.
Kun fire dage efter overfallet,
sendte politiet en kvindelig fantomtegner
ind på værelset til Jennifer.
Og langsomt men sikkert arbejdet,
de tog sig oppe fra og ned,
til de havde et billede,
som Jennifer kunne udkende.
Det var ham.
Det var Dennis.
Manden, der havde bortført hende,
og efterladt hende i den tro,
er hun aldrig velkommen,
til at tale med nogen igen.
Han tog fejl.
Trøst de mange behandlingskrevne skader,
lykket det Jennifer,
at starte de tredje klasse,
efter sommerferien,
helt på samme tid, som alle sine venner.
Kun 17 dage efter,
at han svævede mellem livet og død,
var hun ude af hospitalet,
og trods lærernes døm om det modsatte,
så var det en, der lykkes hende,
at tale lidt igen

trods det overskående stemmebånd.

Okay.

Det er for vildt.

Altså, de har jo befyldt,
så syd det sammen, ikke?

Jo, altså,
men vil det altid være påvirket,
hendes stemmebånd?

Man vil altid kunne møde.

Jeg har set interviews med hende,
at synes faktisk ikke man kan høre,
at hun er raspende eller noget,
man kan se arget over hendes hals.

Ja.

Ja.

Og så lykkes det hende.

Det var faktisk en rigtig fin historie.

Hun ligger på hospitalet,
og hun er fuld af slanger og alt muligt,
og de har syd hendes sammen,
og Ubenbart har også gjort et rigtig godt job
med det stemmebånd.

Og så er der denne her

Candy-bar i en sjokoladebar fra shoppen.

Hun bare rigtig gerne vil have,
men hun har fået nogle skide M&M's i stedet.

For hendes unge er der,
og hun vil bare gerne gøre ham opmærksom på,
og hun vil bare gerne have den Candy-bar.
Og i det hun så prøver at råbe efter den her unge,
og skæld ham ud over de her kedelige, brune M&M's,
så kommer der en lyd.

Og så derfra så går det så stærkt,
så det er ligesom om, at hun finder sig, ikke?

For de så finder hun, ja, matronen,
til at få lyd ud.

Ja.

Wow.

Det var en svær tid,
efter hun startede skolebørn af nysgærig,
og spørg, når der er noget, de gerne vil vide.
Jennifer var traumatiseret,
hun leder af angst og PTSD,
og der skulle ikke så lidt arbejde til,

før hun igen var fedt for fejt sådan helt fysisk.
Men hverst og alt, så kom politiet's efterforskning
absolut ingen vejne.
Alle spor havde ramt en blind gyde.
Og imens, så gik Jennifer rundt og frygsomt,
holdt øje med alle ansikter hun støtte på.
Han var derude, men visste ikke hvor.
Hvad med motelet?
Visste hun, hvilket motelt det var,
og kunne de så se, hvem der havde checket ind?
Ja, jeg har ikke hørt, at de var på det motelt.
Nej, det har jeg faktisk ikke hørt,
som en del af fortællingen.
Eller fundet det.
Og hun kan jo ikke selvfølgelig,
ingen kan slippe det,
men hun renner rundt og kigger alle ansikter.
Er det ham?
Er det ham?
Er det ham?
Han er derude,
hvor er han?
Er han efter mig?
Ja.
Der gik ikke en dag uden, at hun ledte efter ham.
Han skulle betale, for det han havde gjort,
og hun ville sikre sig,
at han ikke gjorde det mod andre.
Det taler hun om,
at det var en artikuleret tanke hos hende,
eller som ude i kraft.
Han skal ikke,
han er nødt til at fange ham,
han er nødt til at sørge for,
at politiet fanger ham,
han skal ikke gøre det her mod andre.
Ja.
Hun vidste, hvad han var i stand til.
Ja.
Hvor kold han var.
Ja.
Men,
hens sag stod stille.
Den gik fra aktiv efterforskning

til Cold Case,
og ordene gik.
Jennifer bestod hejskole.
Hun gemførte college.
Hun fik arbejde som bibliotekar,
og hun fandt kærligheden
og uendelig støtte
til de udfordringer,
hun stadig havde,
da hun mødte Jonathan,
og de to giftede sig.
Normalt, når Cold Case ligger hen,
og der indødsker isagen i overvis,
så er der ikke mange fordelere for øje på,
i forhold til håbet om opklaring.
Vidner, glemmer, beviser,
går tabt eller forgår.
Gerningsmænd bliver ældre,
slipper længere længere væk.
Men sådan var det ikke med denne her sag.
For et ekstremt vigtigt element
skulle netop her bruge tid,
før det kunne gøre en forskel.
DNA-teknologi.
18 år skulle der gå,
før der igen var bevægelse i efterforskningen.
18 år efter overfallet.
Kidenabningen.
Så nu var hun 26.
Ej, det var da hurtigt.
Er I sikker på det rigtigt?
Jo, det var rigtigt.
I 2009, over 2,
detektiv, Tim Cromie sagde,
og på trods af, at Jennifer så godt,
som havde givet op,
efter igen og igen overordne,
og skulle mødes med nye betjente,
for at sætte dem ind i sagen,
så gjorde hun det en gang til.
Og denne gang, der låede Tim Cromie hinne,
at han ville fange manden,
der havde bortført voldtageret,
og næsten drabt hende tilbage i 1990.

Vi hjælper FBI-agenten Richard Vanessan,
så lykkes det at finde det tøj,
der tilbage i 1990,
var fundet i gryften,
ikke langt fra, hvor Jennifer lo.
Det havde ligget hos Galveston County Sheriff's Office,
og ikke nok med, at det stadig fandtes,
så var det umiddelbart blevet opbevaret på en måde,
så man kunne gøre sig forhåbninger om,
at ny DNA-teknologi, denne gang,
ville kunne finde noget, der kunne bruges,
og derfor blev det sendt til Quantico
i Virginia for at blive testet.
Men en cold case fra 1990,
har ikke første privatet.
Det er frustrerende, når man tænker på,
hvor mange offere der så måske kan være i mellemtiden,
men der skulle gå et helt år før telefonen ringede,
hos Richard Vanessan.
Quantico havde denne gang,
kunne trække nok materiale til en profil,
og ikke nok med det,
de havde et match.
Dennis Earl Bradford,
han havde virkelig,
han havde Dennis.
Jennifer havde haft ret.
Dennis Earl Bradford,
havde i 1990,
ikke været på politides retter.
Men han havde siden begået alvorlig kriminalitet,
og var dermed havnet ideer kiv,
der nu var skyldig, at der var et match.
Han var kun 20 år gammel, da han gjorde det her.
Ja.
I 1996, var han blevet i dømt 12-års fængsel i Arkansas,
for at have kidnappet en 35-årig kvinde.
Han havde også voldtaget og skåret halsen over på hele,
og selvom det ikke enten med at være en del af den endelige døm,
så var det derfor, at hans DNA var i arkivet.
Altså, han blev faktisk kun,
han blev kun dømt skyldig for kidnappningen,
af en eller anden grund.
Jeg ikke ved, hvorfor.

Hun døde hun?
Hun døde ikke, hun overlede.
Ja, så der har han, ja.
Han sad så kun i fængsel i fire år,
ude af de to.
Så mærkeligt.
Det er over.
Ja, det er over i sær,
og vi snakker i syden.
Men DNA er ikke nok,
politiet skulle bevise,
at det havde været muligt for ham,
at begå for brydelsen.
De skulle først kunne bevise,
at han havde været i området,
da Jennifer blev taget.
Og da de fandt hans gamle kørekort frem,
der galt for 1990,
var det ikke kun et bekræftende sjok,
at han hørte til i Dickinson,
i Texas dengang.
Det var også en vild oplevelse,
at få sat ansigt på den mistingte.
Han tegnede fantomtegningen.
Der fra kørekortet stigede en tro kopi,
af fantomtegningen tilbage på efterforskerne.
Så godt som en en til en kopi,
som om tegneren havde haft
det billede liggende ved siden af sig,
mens hun arbejdede.
Hun var altså vild, denne her pie.
Ikke bare kun huske alle de her detaljer.
Hun kunne også beskrive ham så korrekt,
at det lignede ham.
Der var et sted beskrevet,
hvordan denne fantomtegner arbejdede.
Hun arbejdede altså sådan,
at man startede oppe fra.
Og så havde hun en masse billeder af hår,
og fra syre,
og så havde hun peget på en.
Og så kom der en masse billeder af pander,
og øjne, eller øjnbryn.
Og øjne, altså de arbejdede virkelig sådan,

oppe fra og ned, ikke?

Ja, ja.

Men husk lige det,
fordi du tidskeptisk,
når det kommer til fantomtegningen,
og du tidsen, ej,
men det ligner ikke.

Ej, vi har altså også set nogen,
der er helt hende i verden.

Ja, men vi har altså også set nogen,
der er repræcitate.

Det har vi også,
og denne her,
jeg har set det gamle kørekort
over fantomtegningen,
og det er virkelig,
det er helt vigtigt.

Det er densistisk.

Det var nok til at stille en dommar til fris,
og der blev udstilt en arrestorter.

Den var ikke blevet stoppet
for en trafikforsæelse.

Den nu færre år i mand,
som både i Little Rock,
7 timer nord for Dickinson,
og levede et til sygenladende almindelig liv,
hvor han arbejde som svejser,
blev taget med til stationen,
og videokameraer og lyd blev satt til at optage,
mens det var optid til Tim Cromby,
og Richard Vanneson,
at sikre en tilståelse,
så sagde han ikke blev trukket yderligere,
i langdrag.

Denne her afhøring,
den kan ses på nettet.

Den ligger som video,
og det er på alle måder din tid vær,
at give den et kig,
hvis man gerne vil se et monster,
der kender vores regler.

Ja tak.

Når du bliver fanget,
så skal du tilstå.

Ja.
Han indrømmede først,
at han godt visste,
hvem Jennifer Stewart var,
men ikke det,
så at tale om,
hvordan han kendte hende.
Men Cromby og Vanneson
fik ham stille og roligt til at tale,
og han forklarede der efter i detaljer,
hvad der var sket.
Hans forklaring matchede detaljerne,
altså punkt for punkt,
de sidder, der i 1990 blev skrevet,
fra en hospitalsing,
af en traumatiseret 8-årig pie,
i hendes forsøg på at hjælpe politiet.
Dennis Earl Bradford,
havde kørt rundt på mor,
fået for at lede efter et offer,
den net.
Det var helt og aldeles et tilfælde,
at han havde set lyset,
gennem vinduet fra Jennifer's bordlampe,
og havde prøvet der.
Nu i afhøringslokalet,
fortalte han,
at han var klar til,
at det hele skulle være over,
han var træt af at kigge sig over skulderen,
der går ikke en eneste dag,
hvor jeg ikke ser den lille pie for mig.
Der er ikke nogen anden,
sidder san,
hun var uskyldig,
og jeg var en syg afsporet,
misbrukt fucking knigt.
Jeg var som et vildt dyr,
og jeg ved ikke, hvorfor.
På et tidspunkt i afhøring,
for en af efterforskerne,
sagt, at Dennis Earl Bradford
nok ville være stolt,
hvis han viste,

hvad Jennifer havde drevet det i dag.
Det er en underlig formulering,
jeg ved ikke, hvorfor han skulle blive stolt,
og noget som helst.
Men reaktionen fra Dennis Earl Bradford
er lige vel uventet,
for han bruger
fuldstændig sammen,
og hulker og hækster højlgt.
For først der gik det op for ham,
at Jennifer overlevede.
Ej, men altså,
han ikke fuldt med i nyhederne,
eller hvad?
Han samler sig en smule,
så forklarede han,
at han flygtede med det samme,
bag efter,
hvor det han kunne slæppe afsted med det,
uden at se sig tilbage,
og han så aldrig nyheden om,
at hun havde overlevet.
Virket han op rigtig, synes du?
Altså, da du så den?
Ja, det gjorde han.
Hvor man lige frem får noget sympathy,
eller hvad?
Nej.
Det synes jeg ikke jeg får.
Men han virker op rigtig,
på en måde,
hvor man kan se på hele hans væsen,
at han giver slæb og giver op.
Så han anger det rigtigt,
men du synes jo,
at han har fødselsdag.
Men anger han rigtig,
han gjorde jo noget nær det samme,
igen ved en voksen kvinde,
seks år senere.
Så han har jo ret i,
at han er en syg,
for skruet.
Men er det måske så,

at det er han grad over?
At det gør mere rundt på ham,
at han er ham?
Altså, du ved,
det er mere sovn over.
Ja, så skal man så se
hans samme brud som letelse over,
at hun overlevede,
fordi han tænker,
så slipper jeg lidt billigere,
eller...
Nej, nej,
men mere sådan,
han kunne man ikke se det sådan,
at han grad,
og så,
sagde det, han gjorde,
og virkede angrene,
fordi, at han synes,
det var søn for ham selv.
For ham selv.
At han var i denne her situation.
Ja.
Jeg får næsten lyst til at se det,
igen med det i tankerne, ikke?
Fordi, at hans reaktion
er lidt atypisk i forhold til,
hvordan jeg har set andre.
Fordi de er sådan lidt oplejst,
og lidt brudtende,
og lidt sådan mere frem i,
frem i sæde i deres fremtoning,
ikke?
Hvordan, ligesom han klump dig,
som giver op,
og bare ligesom...
Jeg tænker bare,
at man må være følelsesforladt
for at gøre, hvad han gjorde.
Ja.
Og er han så det, ikke?
Ja, det er...
Jeg synes, han er tricky,
og analyser på,

det må jeg sige.

Ja.

Der var lagt op til en tilståelse,

sagde uden en jury,

men Jennifer Shewitt,

havde set frem til det her,

og i blikket næsten 20 år.

Han blev glib af at stå ansigt til ansigt

med den mand,

som ændrede hendes liv

gennem et 14 timer langt marigt.

Hun forberedte en offere redegørelse,

som hun selv ville læse op for ham

på den dag, der var valgt til rett smødet

10. august, 20 årsdagen

for overfaller.

Det kom frem i efterforskningen,

at Dennis Earl Bradford,

kort efter overfallet på Jennifer,

var blevet indlagt på en psykiatisk

afdeling efter et selvmorsforsøg.

Så lige efter,

at han har gjort det her ved hendes,

så forsøger han op i går selvmord,

men det blev opdaget,

og han blev indlagt.

Det viser,

han havde været indlagt

på selv samme hospital,

som Jennifer,

mens hun også stadig var indlagt.

Nej.

Da han var blevet udskrevet,

der havde han så taget benene på nakken,

og havde altså ikke sygt information om,

hvad der var sket med hans offer.

Det sidste Jennifer Shewitt sagde

til de betjente,

der havde sikret Dennis Earl Bradford,

tilståelse,

altså inden der kun var tilbage

at vente på den 10. august.

Det var.

Hold ham i livet så længe.

Lad ham ikke begå selvmord.
Men det løftede, kunne de ikke holde.
For kort tid efter,
fandt man Dennis Earl Bradford,
død i sin celle.
Han havde hængt sig.
Nå.
Jennifer var knust.
I stedet for at stå over for ham,
ansigt til ansigt,
sad hun i stedet på hans nylige etablerede grav
på 20 årsdagen,
og læst det op,
hun havde forberedt så grundigt.
Nej, hvor er det vildt?
I'm not a victim.
I'm victorious.
Og jeg overvejede at oversætte det,
men det lyder simpelthen bare bedre på engelsk.
Ja.
Og det er derfor, jeg tænker,
at det måske er interessant lige igen,
at tale om,
fortrød han ikke,
var han klar over,
at han var et monster,
at han ikke kunne styre sig selv,
så han prøvede at gøre det forbi,
eller hvor alvorligt prøvede han at gøre det forbi,
det ved jeg ikke.
Altså nok til at komme på hospitalet, ikke?
Ja, angrede han, eller angrede han ikke,
og blev det.
Eller var han bare bange for konsekvenserne?
Det er det, fordi jeg tager sig i begge dele,
kan jo tolkes,
ud af den situation,
at han begik selvmord.
Ja.
Det kunne være en nem,
flugt vej for ham.
Hvis han angrede,
hvis han angrede her nu 20 år efter,
så havde han valgt at tage det med,

og se hende i øjnene,
fordi det skyldte han hevne.
Det er jo det, ikke?
Det er jo lidt det, ikke?
Jeg ser det næsten mere som...
En flugt.
Ja, og det er jo også bare,
endnu et slag.
Inden magt demonstration.
Ja, ja, det er det faktisk.
Ja.
Det er faktisk en magt demonstration.
Det er mig, der bestemmer lige,
at han angrede jo heller ikke så meget,
så han havde meldt sig selv, vel?
Nej, det gjorde han netop heller ikke.
Så skal vi ikke bare tro på,
at det, han demonstrerede,
da han angreb hende,
det er ham.
Det var ham.
Det var ham.
Det var det, han havde lyst til at gøre.
Han visste ingen noget.
Og da han så blev...
Han havde ikke siden meldt sig?
Nej, så gav han op,
fordi at løbet var kørt.
Ja, og så valgte han,
hvad der skulle ske.
Ja.
Det var hans mulighed for at styrre.
Placisk psykopæt.
Det er det.
Det er det.
Det er det.
Så ja, jeg vil meget gerne se den.
Den her kan jeg simpelthen ikke slippe ud af.
Præcis.
Fint.
Amout.
Det kan jeg så godt have lige vel.
Jeg kan træffe det her valg,
og så er det mig, der bestemmer, ikke?

Ja.

Altså hvis han...

Det var fuldstændig rigtigt.

Hvis han på nogen måde angrede,

så ville han jo have lidt respekt

og la hende for sit ønske opfyldt.

Kig hende jo inde,

sige undskyld.

Ja.

Og så kunne han tabe letten bagefter.

Jeg fortjener ikke tilgivelse,

men hvis du har brug for at slikke mig i øjnene

og læse noget op,

så skal du selvfølgelig have lov til det.

Ja.

Men det gjorde han ikke.

Det gjorde han ikke.

Hele hendes stærke udtalelse

kan også læses på nettet.

Men den handler selvfølgelig om,

hvad det havde gjort ved hende

og oplevet det,

hun gjorde som kun 8-årig.

Hvordan det var at leve nu,

med det travme

og med frygten for hendes største ønske om

at få børn,

måske ikke ville kunne gå i opfyldelse

på grund af ham.

Men mest om,

at det ikke var ham,

der havde vundet,

det var hende.

Som hun sad på hans grav,

funderede Jennifer over,

om han mån kunne høre hende.

Og lige i det,

hun havde haft den tanke,

så var der en stor sort brandmyr,

der bedde hende.

Og for hende,

der var det tegn på,

at han udmærket kunne høre hende

fra, hvor han nu var i død.

Jeg køber den.

Ja.

Jennifer Shewitt har arbejdet
som børnebibliotekar.

Hun er nu mor,

med stort m

og familiemænske.

Det lykkedes hende via IVF

at få to dejlige børn

i 2012 en pige

og en dreng.

Drenge fik hun senere.

Hun tænker på dem som sin happy ending.

Og så er hun aktivist

og arbejder for at give andre overlever

modetester frem

og melde,

hvad end de blev udsat for.

Ja.

Hun insisterer på,

hvor vigtigt det er at tale om det mørkeste.

Use your voice,

af hendes slukkande.

Den stemme, der næsten blev taget

fra hende for nu 33 år siden.

Til gengæld, som hun selv siger det,

så har hun nægtet

at holde kæft siden.

Ej, hvor er det fint.

Ja.

Men hvor er det,

det hun blev udsat for,

ikke også?

Armin.

Som 8 år i.

Som 8 år i.

Det er jo ingen gang noget,

en vok...

Altså nej, det er bare,

det er så...

Det er helt, helt, helt langt ude.

Og med i det traume,

så for mor hun at huske,

øl doser,

hun tror faktisk, det var Bottle Light,
og Marlboro Sigaretta,
og hans navn,
og hun kan ingen gang stave ordentligt nu,
og lige valg så for hun.
Hvor lang tid lå hun på den myretue,
med den åbne halvst?

Øh...

Ja, 14,
altså, det er lidt svært at vide,
så det er sådan et eller andet 12,
12 timer i hvert fald,
ikke lang tid?

Lang tid.

Lang tid.

Han har taget hende lige efter,
altså, hun er lige noget,
at falde i søvn igen,
så lad os sige,
hun blev sendt derin halv 3,
lad os sige klokken med halv 4,
så var det sådan en meget hurtig,
ned til bilen, hen til motelet,
vente, vente kort tid,
og så besluttede han så,
det var hende,
der forklagede det der med,
og det følte som om,
at han skulle tage sig sammen til noget,
at han ventede på et eller andet,
han skulle sejke sig selv op, ikke?
Hvordan var det beskrevet,
at hun var vågen,
eller hun glede ind,
og ud af bevidsthed,
med lån.

Ja.

På myretuen.

Fordi jeg tænker bare på,
har det føltes som 12 timer,
det er jo uendeligt lang tid,
når man ligger med et gæt.

Jeg tror, det svære,
det har føltes som rigtig, rigtig lang tid,

og følelsen af, at det var nat,
hun blev bidt,
hun kunne ikke flytte sig,
hun kunne ikke råbe om hjælp,
så bliver det lyst,
hun begynder at se bilerne lige ude,
hun må have været lidt hæt på,
og død, altså for blød.

Om det var naturstredigt,
sagde de,
at det er hun overledet, ikke?

Ja.
Og det var også derfor,
de startede det op,
efter forskningen kørte,
som en drab sag,
og den kørte i samarbejde
med FBI,
og hele muligheden,
de forventede ikke,
at hun overledede det.

Nej, nej, nej.
Det er en utrolig overlevelseshistorie.

Ja, det er så vildt.
Og den måde,
man kan se både interview,
der har lavet sådan en 48-hårig.

Ja, det skal jeg se.

Den måde,
hun er på i dag i verden,
er sindsyg.

Hvorfor har de,
at de her overlever,
de har bare det tilfældes,
de bliver bare sådan nogle,
altså stærke, stærke typer,
som går ud og kæmper
for andre offere,
og gør en forskel i verden.
Og for mor på en eller anden måde,
at være det hele ikke,
og sætte så meget pris
på de mindste, mindste ting,
fordi at det var så utændeligt,

at hun ville nå at opnå det,
eller at hun ville få det, ikke?
Ja, det taknemmeligheden.
Ja.
Og så kan man se,
afhøring af ham.
Man kan se hendes små sædelere,
man kan se hendes vidnesløge.
Nej, det skal jeg se.
Og der er vel nok til,
at vi også er nødt til lige at lægge noget på Instagram.
Ja, tænker vi.
Vi finder noget.
Vi må dele.
Ja.
For at fortælle den utrolig historie om,
hvordan Jennifer Shewitt overlede,
har jeg brugt artikler
og nyhedsudcenter fra CBS News,
FBI's, RQ Online,
Jennifer Shewitt's egen offeredegørelse,
The Galveston Daily News,
Eyewitness News,
CNN,
Fourth World Star,
Telegram,
The Brownsville Herald,
og People Magazine.
Kan du nevne Galveston,
uden at tænke på ham der,
fra The Jinx?
Ja.
Hver gang Galveston Texas kommer op,
det var der, han var rejst til.
Nej, den har slet ikke koblet.
Og var sådan millionær,
miljardær i sådan lille kældere,
værelse.
Ja.
Nej, den har jeg koblet.
Han har været...
Han er død, Ewitt.
Så den der kone, han slog hjælp,
fik han aldrig lov at bøde for.

Nej, jeg har været helt
opslugt.
Det kan jeg godt forstå.
Er hende?
Jeg skal ind og se mere.
Og hvis det her ikke skal blive verdens længste
afsnit, så er det...
Det bliver det.
Det gør det nok alligevel.
Jeg har nødt til at gå videre
til min anbefaling.
Kom med det.
Den ligger over hos Netflix,
og den hedder
Victim Suspect.
Tog du den fordi,
at jeg ønskede,
at du tog den?
Nej, det gjorde jeg ikke.
Nej.
Jeg havde den allerede på radaren.
Okay.
Og det er Victim Skrøstrej Suspect,
hvis man syger på den.
Det er en amerikansk dokumentarfilm,
der er en ansig svartsmand fra i år
2023,
og den følger en yngre
graverjournalist Ray De Leon,
som undersøger en sag om en unge kvinde,
der er blevet anklaget for falsk anmeldelse
anvoltekt.
Jeg ved, du har set den,
men hvis kun noget er den, ikke?
Nej, jeg har kun set noget er den,
fordi jeg kom ret hurtigt til et punkt,
hvor jeg kunne ikke.
Ja, men det er lidt aflight.
Jeg ved det godt.
Du er nødt til lige at se resten.
Efter at journalisten har kigget
nærmere på den sag,
men mange andre lignende sager
troner en røstende virkelighed frem.

Ikke bare lader det til,
at politiet bevidst og medvillige
unnladder, at efterforske mulige
voldtægtssager
får i stedet at vinde anklagen mod offeret.
Det er også noget, der har sket
mange gange,
og sker for mange kvinder
på tværs af USA.
Men prøv at jeg er godt klar over,
at den er pissevigtigere,
hvis jeg gerne ser den.
Men jeg...
Jeg bliver...
Ja, man bliver også...
Det er så frygtligt.
Og det er så frygtligt at se
de her afhøjninger.
Ja, det var dem, der fik mig.
Ja, det er dem.
Vægt dem.
Suspekt belyser en side
af det amerikanske politi
og rettsvæsen,
som er så mørkt,
at det næsten er svært at tro på.
Antallet af kvinder,
som bliver mistænktliggjort
og beskyldt for at lyve,
når de rækker ud efter hjælp,
efter en voldtægt,
og ender med selv
at blive rettforsødt
med en anklage om falsk anmeldelse,
er total chokerende.
Altså forestiller lige,
hvor forfærdeligt
og nedbrydende det er
at blive voldtaget.
Og forestiller så,
at du bagefter
ikke bare ikke bliver
taget seriøst.
Du bliver også lagt i håndjern.

Ej, du bliver fucking tiltalt.
Du bliver fucking lagt i håndjern
og kastet i et hull
efter du blev voldtagede.
Ej, det er virkeligheden.
I filmen følger vi en række kvinder,
som har været udsat for netop det,
og vi får beviserne fremlagt
for, at politiet har anklaget dem
for falsk anmeldelse
mod bedre vidende.
I mange tilfælde
begynder systemet svigt
af offrene allerede
i afhøjingslokalet.
De optagelser ser vi som sagt
også i filmen.
Kvinderne tror,
at de skal forklare,
hvad der er sket for under,
og efter voldtageden,
så deres gærningsmand
kan blive fanget og dømt.
Men samtalen
tager en drejning,
da de pludselig
forkastede i hovedet,
at de lyver,
at der findes overvågning,
og viser, at de selv
var mere på at have sex
og meget mere i den dure.
I USA er det nemlig sådan,
at politiet gerne må lyve
under en afhøjring.
Det tror jeg også,
vi har talet om før.
Det må de simpelthen,
altså den metode,
der bliver brugt.
Og når en ung,
sårbar, nyligt, voldtagede kvinde
bliver udsat for sonnetpress
fra en autoritet i timevis,

så sker det altså,
at hun til sidst kraglerer,
og siger det betjent,
eller begynder at huske,
det anderledes,
end det egentlig var sket.
Jeg er også sin om,
så han måske er ret i,
fordi han har det jo på video,
at så må jeg jo have gjort
sådan og sådan.
Og lige så snart,
hun siger det,
de gerne vil høre,
så klapper fællene.
Så bliver hun anholdt,
så bliver hun anholdt,
og så bliver hun siktet
for falsk anmeldelse.
I nogle tilfælde ender kvinden
simpelthen med at blive sat i fængsel,
mens voldtagsmanden går fri med.
Og det ser man også,
alt over skygnerer nogle gange
fatale konsekvenser tilfølg.
Ray De Leon afdækker et
mildestalt bekymrende mønster
i vigtemsspekt,
og udstiller,
hvor komperet systemet er.
Og for at se de konkrete eksempler på,
hvordan og hvor nord i forløbet,
politiet venner op og ned
på offer og mistænkt,
så skal du altså se resten
af vigtemsspekt på Netflix.
Det bliver hårdt.
Og vi får også svar på,
hvorfor de gør det?
Nå, okay. Det kunne lukke mig.
Kommer der også noget om, hvilke konsekvenser
det så har?
Og det kan have nogle konsekvenser på?
Ja.

Nej, fordi filmen her krasser altså kun
i overfladen på et problem,
der lader til at være så omfangsrigt,
at man må håbe, at andre graver
endnu dyber.

Det er ikke muligt at komme hele vejen
rundt i en dokumentarfilm,
af halvandetimes vejhed,
men det er en god start.

Men altså, det er noget, der foregår.
Det er noget, der foregår.

Og det er over lige så snart,
at du så bliver lagt i håndjern,
og at du mistænkt for falsk anmeldelse
af en voldtægt.

Så kan de også finde på at putte dig
på deres sociale medier.

Så når du kommer ud og fængslet igen,
så ved hele verden,
at du typen, der anmelder mænd
for voldtægt,
en voldtægt, de ikke har begået,
og så bliver du udeskarmet
og lagt for had på sociale medier.

Så det ødelægger deres liv?

Ja.

Jeg ved ikke, om jeg kan.

Ej, det skal jeg du.

Øh, Vigtem?

Suspect på Netflix.

Ja.

Se den.

Nå, men det var jo blandt andet derfor,
jeg pressede dig i den retning,
fordi jeg var ikke helt med på,
om jeg ville kunne gøre det,
og jeg visste godt,
at den er vigtig.

Ja.

Og så var jeg også lidt bange for,
at du var lige ved at snubbe den her,
fra mig, som jeg har tænkt,
at jeg ville have med i dag.

Ja, jeg har på fornemmelsen, hvad det er.

Ja.

Min anden befaling i dag er en dokumentar,
der ligger på DR,
som hedder
kvinde, der blev brand levende.
Og ved du hvad, det er lige før,
den er for grotesk,
til at overhovede ha' den med.
Det er så grotesk.

Ja.

Ja, det er det.
Den er faktisk,
det er faktisk for alvor.
Det mener,
de videooptale, så det jeg ikke er sikker på,
er, altså, det er for langt ude.
Det er så vildt.
Det er så,
det er så ondt.
Nå, du må lige fortælle,
hvad det handler om.
Så kan vi tage det.
Så må du være op til
en vurderingssag.
31 år i Judy Malinowski var tilbage i 2015,
endelig ved at forstyrpe sit liv igen,
efter en lang periode med galoperende misbrug.
Judy var blevet afhængig af smertestillende
efter en kraftdiagnose,
og der lægen smækket receptblokken i,
efter hun var blevet klaget rask,
måtte hun på det sorte markede
at købe heroin for at erstatte
de OP-uider,
hun ikke længere kunne få fingrene i.
Judy's mor og søster måtte hjælpe hende
med hendes to børn,
mens hun selv arbejde hårdt for
at komme ud af sit misbrug.
Måde alle odds lykkes det,
men så mødte hun før i Michael Slaker,
og derfra gik det kun ned og bage.
Michael flyttede ind på første date
og forlod ikke hendes side igen.

Han lovbommede hende til at
begynde med at fortalte hende all det
hun havde længdes efter,
men så begyndte han at
føde hendes misbrug igen.
Han spillede hende ud mod hendes familie
og stoffer psykisk og fysisk vold
blev en del af Judy's hver dag.
Det var et kort stormfuldt,
dystfunktionelt forhold,
som Judy flere gange prøvede at slippe væk fra.
Det hele kulminerede anden august 2015,
da Judy var på vej til behandling
og afgiftning.
Hun ville prøve igen at få kontroll
over sit liv.
Under et skenari på en tankstation
i Ohio overhældte Michael Slaker,
Judy Malinowski med benzin
og sat ild til hende.
Ja, og de optagelser ser man.
Det hele er nemlig fanget på overvågningskameraer.
Ja, men han postede, at det var et uheldt.
Ja.
Judy blev voldsomt forbrændt på over 90% af kroppen.
Lægerne vurderede, at det var med over 100% sikkerhed
at hun ville dø af de voldsomme skader.
Så Michael Slaker blev tiltalt for drab,
helt som man kunne forvente,
men ville han slippe af sted med sin forklaring om,
at det hele var et uheldt.
Det kunne man frygte, i hvert fald,
indtil et overraskende vidende fik lov til
at dummerne og være en del af rettagen.
Dokumentaren er bygget op omkring de her videoer
fra tankstationen, intervjues med Judy's familie
og de er involveret i sagen, også advokater og sygeplejsker.
Og så kommer man helt indenfor i rettagen
og følger den også via video.
Nej, jeg synes, det er ret fedt, du ikke spoiler,
fordi det...
Jeg vil ikke tænke mig at sige det.
Nej, præcis ikke.
Sige det.

Sige det der.

Der er nemlig sådan en kæmpe.

Ja, det er der.

Og den skal man faktisk se,
og samtidig ved at os at sige.

Det skal man bare være forberedt på.

Det er de mest groteske billeder.

Det gør rundt, rundt, rundt i maven.

Ja.

Og se en ung smuk kvinde blive udsat for det.

Ja.

Judy's mor er efterfølgende blevet aktivist.

Og i 2017 blev Judy's lov indført i Ohio.

Den betød strengere straffe til voldsforbrydere,
der overlagt vandsir deres offer.

Og den der scene, hvor moren får vide,
der er sket noget vanvittigt med din data,
kom på hospitalet strax.

Og hun så faktisk ved en fejl,
kommer til at gå ind på hans.

Ja.

Uden at vide, hvad der er sket i nu.

Og der ligger det svin bare med benene over kors.

Ja.

Og bare sådan, arm, det var ikke med William,
og et eller andet, og hun har siddet.

Hun ved, hun havde ikke set sin data i nu.

Nej.

Hvordan, efter at hun så gik op og så,
hvordan dataen så ud,
hvordan hun så ikke løb direkte ned
og overhældte ham med bansin.

Det er mig en gået.

Ja.

Det er simpelthen en vild og tragisk sag.

Ja.

Og så er det rigtig godt sat sammen,
lige godt halvende tim lang.

Så den må man ikke gå glæde af,
men man skal lige være advaret.

Ja, det skal man.

Kvinden, der blev brændt levende på,
det er.

Ja, den er barsk.

Ja, det er den virkelig.
Så to dokumentarfilm.
Ja.
Og en to sager.
Faktisk nogle ret voldsom sager.
Også det.
Ja.
Jeg ved godt.
Altså, det er jo en lettelse, når
vi har en overlever.
Det er det.
Men det, hun skulle igennem,
inden.
Ja.
Er så absurd.
Ja, det er det.
Præcis.
En 8-årig pige, ikke?
Helt grotesk.
Ja.
Vi havde meget med i dag.
Det må man sige.
Det er...
Se vil have.
Når vi kigger ned på klokken.
Kigger ned på uret.
Vi kigger på uret.
Det er for meget.
Det er for meget.
Og det er også varmt herinde.
Og ved du hvad jeg sidder og tænker,
nu jeg sidder og tænker,
når man...
Vi skulle jo presentere The Horror Talks
i det her afsnit.
Jeg tagede sådan,
går der vel et halvt år og nå frem hertil,
hvor vi endelig skulle tale om det.
Og så kom jeg til at tænke på,
om vi overhovedet...
Altså, fik vi overhovedet sagt,
hvad det handler om.
Vi sagde bare,
The Horror Talks,

og så går vi bare ud fra,
at folk forstår,
hvilke slags spørgsmål det er.
Det kan da godt være,
at vi har hoved ikke,
ligesom bare sådan lidt...
Hvad er det, vi prøver at få til at købe?

Ja.
Ja, men det kan da godt være,
det var en totalt
indforstående snak,
fordi vi har siddet dykket ned i det,
så længe.

Det tror jeg.

Men altså...

The Dark Talks,
det var spørgsmål om,
hens holdninger til dødsstraf,
og alt muligt mørkt,
og juridisk,
og grænser,
og sådan noget, ikke?

Etik.

The Horror Talks
er mere over i det paranormale,
og det må byde,
det markabere.

Kunne du selv forestille,
der gør sådan og sådan,
apropos vores snak,
og styre det ned i en jungle?
Vil man spise en ven?

Ja.

Det er sådan nogle ting.

Det er sådan nogle ting.

Man sætter sig ned helt offline,
med nogle mennesker,
man holder af,
eller som man godt kunne tænke sig,
at lære bedre at kende.

Og gyse med,

og gyse med.

Helt i et sommerhus,
med slukket lys,

og sterien lys.

Nu tror jeg,

vi har den på plads.

Ja.

Nu kan vi trykke stopp,

og jeg så kan tage det med ro.

Ja, okay.

Vi fik det præsenteret.

I hjemmesiden,

hvor man kan købe spildet.

TheTalks.dk.

Ja.

Og så er det.

For vel og tak.

For vel og tak.

For i dag.

Og vi er til at svede igen,

og med nogen, det gør vi.

Hej.

Hej.

Hjælp.